

GONIEC CZĘSTOCHOWSKI

DIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI

Jasna Góra w 550 rocznicę sprowadzenia cudownego obrazu.

„Zdaje się, że na Jasnej Górze stoi owa Drabina, o niebiosach wsparta Jakóbowa. Po której aniłowicie wstępują i schodzą: Święcie posły! Człowieka z Bogiem godzą.”
(Karpiański w liście do ks. S.)

Jasna Góra, to polski Kapitol, to chrześcijański Akropolis, to twierdza i przybytek ducha naszego narodu. Wielki tradycje, uczucia dziesiątków pokoleń składają się na ów przedziwny urok, jaki dzisiaj otacza to wzgórze święte, co zwie się Jasną Górą; wiek za wiekiem, pokolenie za pokoleniem składały w tem miejscu trybut swoich prac, myśli, uczuć i wierzeń, łzy swoich klęsk i wieńce swej chwały, najwznioślejsze momenty swoich dziejów i prochy wielkich swych czynów.

Na takim wzgórzu musiało wytrysnąć krystaliczne źródło ideaów, z którego każdy przychoździł narodu polskiego czerpie ochłodę i pocieszenie. Jasna Góra była i być powinna potężnym ogniskiem ducha i życia narodu. Nad cmentarzyskiem, kryjącym w sobie wszystko, co było narodową samodzielnnością, jest Jasna Góra nie tylko świetlanym symbolem całej przeszłości, ale i duchowym szczytem, z którego obecne życie bierze tablice przykazania.

Ta Jasna Góra, otoczona silnym murem, z klasztorem o bastyonach, ze strzeżoną wieżą kościoła, to twierdza narodowego ducha, mimo swoje zamknięcie w kamieniu i popioły tak potężne, że i na dzień dzisiejszy krzepi i na przyszłość.

I ta Jasna Góra nie raz jeden tylko dzierżyła w ręku polityczną historię zbrojnej Polski, ale nie w tem jej siła. Historia zewnętrzna schodzi na tej górze na drugi plan; znikają z oczu pomniki i cenne relikwie przeszłości, kosztowności skarbcza, szafce i bastjony, usuwa się z pod nóg labirynt murów i dziedzińców... Jasna Góra to tylko ta mistyczna kaplica, na pół widna, na pół przysłonięta, w której poprzez głorje i refleksy światła, z poza blasku pereł i złota, ciemnieje twarz Opiekunki narodu i Boskiego Jej Syna. Jasna Góra — Obraz cudowny, klejnot naszej ziemi, według tradycji, namalowany przez św. Łukasza na stoliku cyprysowym przez świętego Józefa zrobionym. W tej pracy pomagała mu Dziecina Jezus. Ma Loreto we Włoszech Domek Matki Bożej, ma Polska również stolik Chrystusowy, a na nim obraz Matki Jego Dziewicy, ma stolik Nazaretanski, z którego nam odrobiny łask spadają! (Ks. Ulancki. Niepok. Matka Boża na Jasnej Górze. Str. 15).

Nic dziwnego, że Jasną Górę Stolica Święta otaczała opieką i że tej Jasnej Górze udzielała wielkich przywilejów i łask. Do najpierwszych przywilejów zaliczamy, że każdy, zwiedzający świątynię na Jasnej Górze, dostępując takich samych odpustów, jakgdyby podróżując do Rzymu zwiedzał tam jedną z pierwszych patriarchalnych bazylik t. j. bazylikę Najświętszej Marii Panny Większej.

Przywilej ten nadała kościołowi Jasnej Góry kapituła i kanonicy pomienionej patriarchalnej bazyliki w Rzymie dnia 14 lutego 1751 r., a Ojciec święty Benedykt XIV, zezwalając na takowy w całej mocy i osnowie go potwierdził. Na mocy tego przywileju, bazylika na Jasnej Górze z wymienioną bazyliką N. Marii Panny Większej we wszystkich łaskach duchownych, w odpustach, w modłach jest zjednoczona, zespolona, wcielona tak, iż wszyscy wierni stają się uczestnikami i dostępują tychże przywilejów, łask duchowych, odpustów, jak gdyby bazylikę N. Marii Panny Większej nawiedzili. Ten przywilej nadany jest wiecznemi czasami a świątynia Jasnogórska uważana była

z tego względu na równi z bazyliką N. Marii Panny Większej. Ojciec św. Pius X nadał Jasnej Górze tytuł bazyliki mniejszej.

W głównych bazylikach świata, jak to: w Rzymie na Watykanie, u N. Marii Panny Większej, w Loreto, są penitencjarze Apostolscy, posiadający najobszerniejszą władzę rozwiązywania grzechów i zamieniania słubów. Aleksander VI papież dnia 2 maja 1493 r. nadał takowy przywilej i Jasnej Górze, a prowincjał Paulinów, ma prawo wybierania z grona zakonu czterech penitencjarzy Apostolskich. Przywilej ten Urban VIII, papież, bulla „Ex inaubenti” z dnia 26 czerwca 1625 r. nie tylko w całej mocy i osnowie ponowił, ale wyraźnie oświadczył, iż ci penitencjarze na Jasnej Górze mają takie same prawa i władzę, jak innych bazylik penitencjarze Apostolscy, a zwłaszcza ci, którzy są przy bazylicy Domku Matki Bożej w Loreto. Penitencjarze ci, jako godni swej władzy, mają długie laski. Spowiadający się ludzie po odbytej spowiedzi i otrzymaniu rozgrzeszenia zbliżają się przed konfesjonał, a penitencjarz lekko uderza ich tą laską niby różgą pokuty. Każdy co po spowiedzi, a nawet bez spowiedzi w duchu pokuty zbliża się, klęka i uderzenie laską otrzymuje, sto dni od-

puštu zyskuje. O innych przywilejach, które wysoko podniosły Jasną Górę, kiedyś pomówimy. Prócz tego na Jasnej Górze wszyscy wierni zyskują odpust zupełny przy spowiedzi i Komunii św.: 1) W dzień św. Pawła i Pustelnika dnia 15 stycznia, nadał Klemens XIII dnia 16 sierpnia 1766 r., 2) W jeden dzień nowenny do św. Pawła i Pustelnika odprowiony. Nowenna ta odprawia się w dziewięć Bożego Ciała, czyli od niedzieli 3 do 12 po Świątkach włącznie. Nadał Benedykt XIII 19 lutego 1729 i Pius VII dnia 26 lutego 1788 r., 3) W dzień S. Kazimierza Kr. dnia 4 marca, 4) W dzień Matki Boskiej Bolesnej, w piątek przed niedzielą Kwietnia, 5) W niedzielę po św. Tekli P. M. lub w sam dzień, jeśli święto wypadnie 23 września w niedzielę, 6) W dzień św. Tomasa z Akw. na 7 marca. Pius VI 26 lutego 1788 r. odpusty te pod liczbą 3, 4, 5 i 6 nadał, 7) W uroczystość Narodzenia N. Marii Panny 8 września, 8) W jednym z dni 40 godzinnego nabożeństwa, które się na Jasnej Górze w Zapusty odprawia, 9) Każdy wreszcie pielgrzym, przybywszy na Jasną Górę, dostępując odpustu zupełnego w dniu dowolnie przez siebie obranym przy spowiedzi, Komunii św. i modlach za Kościół św. Odpusty te

pod l. 7, 8 i 9 wymienione, nadał włącznemi czasami Pius VII dnia 21 listopada 1817 r.

Nie możemy przemilczeć, iż wiele jest jeszcze odpustów na Jasnej Górze, nadanych z powodu Bractw tu istniejących, oraz bardzo wiele odpustów cząstkowych, które z powodu szczupłości miejscyśca opuszczamy.

Taką jest Jasna Góra. Tu cudowna Pani chciała mieć tron, tu wzięła Koronę Polską na Głowę Niepokalaną, stąd z dostojności monarszego majestatu poczęły na dalekie ziemie płynąć łaski i cudowne znaki. Tu odnawiają się serca i dusze, oświecają łzy, goją się rany i cierpienia, tu wraca łaska, czerstwość, siła i otucha. Tu odbywa się wewnętrzna przemiana dusz i tu rozgrywa się wewnętrzne dzieje Polski w najistotniejszym swoim momencie. Tu można za Deotymą powtórzyć to, co na 500 rocznicę mówiła:

Cwała! Polska cała
Kościółem się stała
Z ludzkiej pierśi mury, —
Z niebiosów sklepienia —
Okrag Jasnej Góry
Na otóż się zmienia.
Ołtarz to rodzimy,
Relikwie w nim czymy —
Tu sam grunt o dziwo!
Jest relikwią żywa.

O. Alfons Jędrzejewski.

Opinia lekarza włoskiego

O „klinice nadprzyrodzonej” w Lourdes.

Znany lekarz włoski dr. Antoni Anile, opublikował niedawno w czasopiśmie „Scuola Italiana Moderna” wrażenia swoje z Lourdes. Przeciwistawia się on pogładowi, jakoby do Lourdes pielgrzymowali sami tylko prawie ludzie chorzy nerwowo. Przeciwnie — jak stwierdza dr. Anile — „większą część pielgrzymów nie jest w stanie podnosić się o własnych siłach. Najwięcej tu paralityków, tuberkulików, ślepych, głuchych i chorych na tumory... Pyta się młody lekarz... czy wielu zadziwiających uleczeń, które w Lourdes stwierdzić się dają bez żadnej wątpliwości, nie należałyby w największej części przypisać drzemającym w głębi człowieka, a mało dotychczas przez wiedzę medyczną uwzględnianym siłom duchowym?”

Dr. Anile jednak nie może zadowolnić się tem tłumaczeniem, zważywszy zwłaszcza, że 1) w Lourdes uleczenia nagłego doznają także i takie cierpienia, które trwają już od lat i mocno nadwyrężyły organizm; 2) że trafia się też wielka ilość uleczeń ciężko chorych dzieci, u których trudno przypaść tego rodzaju działania lecznicze, wywołane napięciem ducha i woli. Konkluduje dr. Anile pracę swoją życzeniem, aby lekarze jeździli do Lourdes uzupełniać studia swoje, uważa bowiem „nadprzyrodzoną klinikę” massabielską za „koronę wszelkiego lekarskiego doświadczenia”.

Pomnik w Lourdes, wystawiony w parku przed bazyliką przez diecezję Cambrai we Francji. Na noszach leży nieuleczalnie chory. Podtrzymywany przez pielęgniarkę i trzymając w prawej ręce różaniec, zwraca wzrok swój pelen głębokiej wiary i ufności ku Najśw. Marii Pannie, błagając o uzdrowienie. Matka Boża wyciąga ku niemu ręce na znak, że prośba jego jest wysłuchana. Obok chorego stoi kapłan. W głębi parku widać wieżę bazyliki.

Czy tak Polska odpowie na szykany i prowokacje?

Stocznia Gdańska ma nadal otrzymywać nasze zamówienia.

Warszawa. — Bawiący w Warszawie prezes Stoczni Gdańskiej prof. Noe był przyjęty przez min. Becka i Kühna. Informował się on w sprawie pogłosek, jakoby rząd polski zamierzał poddać re wizji umowę ze Stoczną Gdańską co do kontyngentów polskich lokomotyw i wagonów, oddawanych corocznie tej stoczni do naprawy.

Min. Kühn odpowiedział, że kwestja re wizji umowy kolei polskich ze Stoczną Gdańską dotychczas nie była przed-

miotem narad rządu. Stocznia Gdańska będzie nadal otrzymywała zamówienia na naprawę polskiego taboru kolejowego(?). Jednak sytuacja polskich fabryk wagonów kolejowych jest nadal przedmiotem troski sfer decydujących i prawdopodobnie najdalej w ciągu miesiąca powoźmie decyzje co do zwiększenia zatrudnienia fabryk krajowych, przyczem interesy Stoczni Gdańskiej będą nadal uwzględniane w rozmiarach, odpowia-

dających obecnej konjunkturze krzyżosowej.

Zaznaczyć należy, że tego rodzaju stanowisko rządu polskiego wywołałoby poważne rozgoryczenie w całym społeczeństwie i spotkać się z usprawiedliwioną krytyką. Ostatnie prowokacje i szykany wobec państwa polskiego oraz polskich obywateli, jakie stosuje zarówno senat gdański, jak i coraz bardziej rozwydrzone a faworyzowane przez władzę gdańskie czynniki nacjonalistyczne, muszą wywołać zdecydowaną na odpowiedź z polskiej strony. Byłoby poniżej naszej godności wypychać kieszki i tuczyć rozszałane a zasępione niewiścią przeciw Polsce miasto. To, co

PIJICIE ZNAKOMITE PIWA OKOCIMSKIE

